

Časopis Lercháč: <https://lerchac.cmgp.cz/>

Láska nezná strachu.

Rozhovor s Nelou Vicherkovou

Nela Vicherková působila jako dobrovolnice v Keni v Salesiánském středisku Bosco Boys. V rozhovoru s Míšou Marečkovou poutavě vypráví, jaké to bylo.

Co tě vedlo k rozhodnutí stát se misijní dobrovolnicí? Proč právě Keňa?

Podnětů, které mě vedly k misijnímu dobrovolnictví, bylo plno. Řekla bych, že mi Pán Bůh jako malé dal do srdce velkou touhu vyrazit někam do těchto zemí, do zemí Afriky, a pomoci tam. A pak už se tato myšlenka formovala během gymplu a mých mimoškolních aktivit. Ale moment, kdy jsem o tom reálně začala uvažovat, nastal v hospodě, když jsem se bavila s kamarádem o tom, že bych ráda odjela z České republiky na nějakou delší dobu, ale Erasmus, který nabízí naše univerzita, mě moc nelákal. Řekla jsem mu, že bych chtěla, aby to bylo smysluplné – abych tam já mohla dát něco ostatním. No a on se na mě tak díval a pak řekl: “No co tě znám, tak pořád meleš o Africe, tak proč jsi tam ještě nebyla?” A v tu chvíli jsem se pozastavila a ptala jsem se sebe samotné i Pána Boha: “No jo, proč jsem tam ještě nebyla?” A ten den jsem si vzpomněla, že jsem kdysi právě na Cyrilometodějském viděla plakátek na misijní dobrovolnictví a že jsem si ho fotila, to bylo asi 6 let zpátky. Našla jsem tu fotku a vyhledala jsem si webovou adresu Adoptce na blízko, kde jsem se dočetla, co to obnáší.

V rámci tohoto programu je kurz Cagliari, který zprostředkovává SADBA – Salesiánská asociace Dona Boska. A skrze ně je možné vyjet na misijní službu někam do světa, ale pro to nutné absolvovat 8 přípravných víkendů. A já jsem si nebyla jistá, jestli mi to stojí za to a navíc jsem věděla, že na všechny ty víkendy nemůžu jet. Tak jsem si říkala: “Uvidíme. Napíšu jim, že vím, že určitě na jeden víkend nepojedu, jestli je to v pohodě.” Brala jsem to tak, že když mi napíší, že jo, tak že tam mám jet a když ne, no tak se podívám někde jinde. A oni mi napsali, že je to v pohodě, že můžu chybět i dvakrát, a tak jsem se tam přihlásila a postupně jsem ten kurz odchodila.

V půli kurzu, na takovém čtvrtém víkendu, se rozhoduje o místě, kam pojedíš. To místo si člověk nevybírám úplně sám, není to tak, že přijdeš a řekneš: “Já se jmenuji Nela a chci do Keni,” to tak úplně nefunguje. Je to spíš o debatě, diskuzi. Jednak Salesiáni, přes které se to uskutečňuje, domlouvají ta centra a země, kam je možné jet, ale ty se mění, už kvůli bezpečnosti, situaci nebo i kvůli tomu, že to středisko má už dost lidí, nebo by neuživilo dalšího člověka. My jako účastníci jsme si mohli říct nějaké své preference. Já jsem chtěla na internátní školu, abych mohla být s děčkama celou dobu a chtěla jsem i do nějakého afrického státu, ale ne do Konga, protože francouzsky neumím a tento jazyk jsem se učit nechtěla – to bylo moje kritérium. A země, které připadaly v úvahu, byly Angola, Keňa, Tanzánie a pak ještě Zambie, ale ta byla s otazníkem. Původně jsem chtěla jet do Angoly nebo do Zambie, ale do Angoly už jela kamarádka a Zambie ještě nebyla domluvená. Do Keni už jela jedna holčina od nás, tak jsem měla obavy, že nikam nepojedu. Ale pak mi nabídli, abych jela do Keni s Markét, že když tam pojedeme spolu. “To, že tam budete spolu, nutně neznamená, že budete dělat stejné věci.” Souhlasila jsem. A tak jsem se dostala do Keni.

Co všechno jsi musela podstoupit, než jsi vyrazila do Afriky?

První podmínkou bylo absolvování těch osmi přípravných víkendů, jak už jsem zmínila. Během roku to pak byla příprava na jazyk, soustředila jsem se hlavně na angličtinu a i na svahilštinu, protože svahilština je druhým keňským jazykem, tak jsem se ji snažila naučit. Pak jsem ale napsala holčině, která tam byla, jestli a jak moc je svahilština potřeba. Ona mi odepsala, že vůbec, a tím moje motivace klesla. A tak jsem se ji moc neučila. Ale zpětně hrozně lituji, že jsem se tím nechala ovlivnit, protože si naopak myslím, že je velice potřeba ten jazyk umět. Lépe potom porozumíš místním, více je pochopíš i poznáš.

Kurz byl hodně o tom, proč tam jedeš, jestli je to pro tebe, jaká je tvoje motivace pro misijní službu a také aby ses dozvěděl pár tipů a triků od bývalých dobrovolníků, o rozlišování, jestli to není útěk z Česka, ale jestli tam opravdu jedeš sloužit. Před odletem jsem řešila ještě nějaké papírování, letenky, věci s úřady a víza. A abych tyto všechny věci mohla dělat, tak jsem si musela ještě sehnat nějaké peníze – přes farnosti a benefiční koncert. A pak už jen takové drobnosti jako stát si za tím rozhodnutím, když kamarádi a rodina nesouhlasili, přesvědčit je, aby to viděli mýma očima...

Jak probíhala tvá cesta do Nairobi, narazila jsi během ní na nějaká úskalí?

Letěla jsem dvěma letadly, z Vídně do Dubaje a z Dubaje do Nairobi. A dokud jsem neseseděla v tom druhém letadle z Dubaje, bylo to celkem napínavé. Na letiště do Vídně mě vezla moje rodina a kamarádka. Bylo to pěkné, že jsem s nimi mohla ty poslední chvíle strávit. Loučení bylo dojemné, slzička, přece jenom mě moc nechtěli pustit – pocit, že já odjíždím a oni zůstávají. Tak jsem se s nimi snažila zůstat, co nejdýl jsem mohla, a pak už, za čtvrt hodiny, mi měli zavírat gate. Tak jsem si říkala, že už vážně musím jít, ale přece jen mi čtvrt hodiny přišlo jako hromada času. Nakonec to bylo jen deset minut. Tak jsem procházela tím letištěm a byla jsem hrozně nervózní, protože jsem myslela, že ta gate je ode mě kousíček, ale ona byla strašně daleko a trvalo mi asi pět minut, než jsem tam došla. Začala jsem se bát, že mi to letadlo uletí, ale říkala jsem si: “V pohodě, už jenom projdu kontrolou, ukážu letenku a nasedám do letadla.” Jenže když jsem procházela kontrolou, tak mi začalo pípat příruční zavazadlo. Sekuriťáci mi řekli, ať jim ukážu celý obsah svého příručního zavazadla. Ted’ si představ tu situaci, kdy příruční zavazadlo balíš dva dny, aby se ti tam všechno vešlo a najednou to máš všechno vyndat. Já jsem myslela, že mě omejou. Všechno jsem jim to tam vysypala. Ale byla to moje blbost. V pouzdře jsem zapomněla nožík na papír, o kterém jsem ani nevěděla, že ho tam mám.

Pak už jsem slyšela hlášení, že se gate bude zavírat a že žádáme všechny cestující, aby se opravdu dostavili. A přede mnou ležela hromada věcí a můj batoh. Přišlo mi, že ten batoh je hrozně malej na to, aby se mi tam všechny ty věci vešly. Tak jsem tam něco narvala a co si mi tam nevešlo, tak jsem vzala do náručí a už jsem prošla ukázat jenom pas a letenku. Tam mi oznámili, že dveře do mé třídy jsou už zavřené, takže musím jít přes 1. třídu. Byla jsem poslední cestující nastupující na palubu. Ale bylo to dobrý, viděla jsem, jak vypadá první třída – hodně luxusní. Potom to v letadle bylo v pohodě – sedačku jsem našla, slzička ukápla, pak jsem radši zaspala. Někdy nad ránem jsem přiletěla do Dubaje. Letiště je tam obrovský, jsou tam tři budovy, tři terminály a já jsem se jenom modlila, aby ten přilet a odlet byl ve stejné budově, protože absolutně netuším, jak bych se dostala do jiné budovy. Ale naštěstí – to byla pro mě velká úleva – jsem letěla ze stejné budovy. Tak jsem si sedla ke své gate. Byla jsem strašně nervózní, že zaspím, protože jsem do Dubaje přiletěla tak ve čtyři ráno a někdy v šest nebo o půl sedmé jsem odlétala. Když otevřeli gate, tak nás pustili o patro níž. Čekali jsem tam, až budeme nastupovat. No a když jsme tam tak čekali, začali rozhlasem hlásit, že prosí o spolupráci všech pasažérů, protože se budou kontrolovat příruční zavazadla – váha příručního zavazadla je pouze sedm kilo. Najednou jsem byla úplně vynervovaná: “Co, sedm kilo? Vždyť tam psali deset!” A moje zavazadlo mělo 11 nebo 12 kilo. A tak jsem si představila, jak mi to zváží a řeknou ať vyhodím půlku věcí. Měla jsem u sebe ještě složku s dokladama a ledvinku. Tak jsem tam začala cpát co nejvíc věcí a říkala jsem si, že mi zbytek snad prominou. Při nastupování mi nic nekontrolovali, takže má snaha byla zbytečná. Konečně jsem nastoupila do letadla, usnula a probudila se v Nairobi. A pak už bylo všechno dobré.

Jaký byl tvůj první dojem ze Salesiánského střediska v Kuwindě? Lišilo se nějak od tvého pozdějšího působiště v Langatě?

Můj první dojem byl super – dojela jsem tam, kde mám být, a vím, že tady budu spokojená a že se mi tu bude líbit a taky že se tady asi v životě nevyznám. Po příjezdu jsem si dala jenom věci do domku, kde jsem bydlela, a hned jsem se chtěla se všemi seznámit. Ale připadalo mi to jako labyrint a vůbec jsem nechápala, kudy chodím a jak jsem se tam dostala a že jsem úplně někde jinde, než jsem chtěla. Ted' mi to připadá vtipný, protože to centrum není až tak velký.

Od Langaty se Kuwinda lišila hodně. Kuwinda je jednak větší středisko se základní školou a seminářem pro prenovice, zatímco Langata je hlavně rehabilitační středisko – je to jedna budova plus dobrovolnický dům a dům otců. Kuwinda je fakt velká – škola má osm tříd, pět pokojů (kolejí), technický workshop, konvent i kostel. Střediska se liší i náplní práce. Dalo by se říct, že Langata je předstupeň Kuwindy. Do Langaty se berou kluci z ulice a ze slumu, kteří nestudují, nemají nějaké zajištění či nemají rodiče, nebo mají rodiče, kteří jim nejsou schopni zajistit vzdělání a základní potřeby. Jak už jsem zmínila, Kuwinda je vyloženě škola. Školní

rok začíná v lednu a trvá do listopadu. V lednu přijdou noví chlapci do Langaty a během toho roku je učíme a snažíme se jim pomoci, aby opustili špatné návyky, závislosti a dostat je do procesu učení a spolupráce s ostatními, k vzájemné komunikaci. Snažíme se je naučit základní návyky např. praní prádla, čištění zubů apod. Na konci školního roku dělají chlapci v Langatě zkoušky. Pokud uspějí, postupují o stupeň dál, tedy do Kuwindy. Obě centra spojují Salesiáni a Don Bosco.

Co všechno bylo tvójí zdejší náplní práce?

Moje náplň práce byla různorodá. V Kuwindě se mnou byla česká dobrovolnice Markét, která tam přijela přede mnou a pracovala ve školce. Když jsem přijela já, tak jsem se ptala, co můžu dělat, byla jsem plná elánu a čekala jsem, že budu mít nějakou třídu a budu moct učit. A oni mi řekli: "Bud' můžeš pracovat na farmě, pomáhat v kuchyni, nebo dělat to, co Markéta." A já jsem myslela, že mě omejou, bud' celý den trávit se slepicema nebo krávama, nebo celý den v kuchyni, tak si říkám dobře, budu dělat to, co Marky, protože ona se vídá s děckama. Takže od mého příjezdu do konce listopadu bylo mou náplní dne učení ve školce – chodila jsem do nedalekého slumu učit do školky, a když jsem se vrátila zpátky do střediska, tak jsem měla doučování – doučovala jsem děvka, které měly problémy se čtením a psaním. A potom jsem tam byla pro ně jako animátor, průvodce, společník... třeba když měli manuální práce, tak jsem jim pomáhala, potom sportovali, tak jsem s nimi hrála hry nebo jsme se spolu modlili. Večer byla ještě večerní třída, taky takové doučko. Byl to prostor na to, aby si kluci mohli udělat úkoly nebo se učit na test. Tam jsme s Marky dostaly na starosti 1. až 3. třídy a měly jsme je většinou zabavit, protože žádné úkoly většinou neměli. To bylo ze začátku.

Na konci listopadu a pak v prosinci byly prázdniny, až do konce ledna. Mou náplní bylo většinou dělat všechno, co bylo potřeba: hodně jsem uklízela, taky jsem dělala na farmě, starala jsem se právě o slepice. A potom k nám děvka chodily do oratoře na 2 – 3 hodiny denně, tak jsem byla s nimi. Od nového roku se nabírali chlapci do Langaty a já jsem projevila zájem pracovat tam. Bavila jsem se o tom s naším otcem. Říkala jsem mu, že mě práce ve školce moc nenaplňuje, protože už tam byly dvě učitelky a Marky, a byly tam přesně tři třídy a já jsem tam byla takový přicmrndávač, hrála jsem si s dětma o přestávce. Prosila jsem ho, jestli bych nemohla jít do Langaty – tam byli slovenští dobrovolníci, z nichž manželský pár měl na konci února odjíždět – a že bych tam ráda učila a pomáhala tam. Otec měl výhrady, že když tam budu docházet, je to asi dva kilometry od Kuwindy, tak že budu hrozně unavená a že oni pro mě jezdit nebudou. Řekla jsem, že v pohodě, že s tím problém nemám, a že si myslím, že bych tam mohla být víc přínosná než ve školce. Tak jsme s otcem udělali dohodu: já mu v Kuwindě udělám knihovnu a pak mě pustí do Langaty. Takže během ledna jsem zařizovala knihovnu – vlastně úplně celou od začátku. A to bylo celkem šilený, protože tam bylo asi tisíc knížek. Když jsem je přebrala, roztrídila a dala do poliček, myslela jsem, že už jsem skončila, jenže oni mi dalších pět set přivezli skoro každý den a já jsem si myslela, že už to nikdy nedodělám. Naštěstí jsem měla velkou motivaci.

Pak, když jsem byla v Langatě, tak jsem tam chodila nejdřív jenom učit na dopolední hodiny. Měli jsme angličtinu, svahilštinu – tu jsem teda neučila, nábožko, matiku, občanku a přírodopis. Potom jsem se vracela zpátky do Kuwindy na doučko a na aktivity, co probíhaly i před prázdninami. Jenže jak jsem postupně poznávala chlapce v Langatě, tak jsem tam s nimi začala zůstat i po obědě, na odpolední dílny a hrála jsem s nima fotbal, a vracela jsem se až na tu večerní hodinu a byla jsem ráda, že jsem ji stihla.

Když přišla korona, chlapci z Kuwindy odešli domů a já jsem byla dočasně přestěhována do Langaty, kde jsem s těma klukama trávila celý čas. Později jsem je učila i výtvarku, dělali jsme s korálky, učila jsem je šít, pak už to byl takový rodinný život. Ano, stále jsem je učila a teoreticky jsem měla být jejich paní učitelka, ale vzhledem k tomu, že toho času, co jsme

strávili mimo třídu, bylo mnohem víc, tak jsem pro ně byla spíš taková kamarádka, sestra – někteří mně říkali, že jsem jejich babka

Jaká byla výuka chlapců? Jak se s nimi pracovalo? Jaké jsou největší rozdíly mezi výukou žáků v Keni a v ČR?

Nejprve prozradím něco o své první hodině (ještě v Kuwindě). Ted' mi to připadá vtipný, ale tehdy mi to tak nepřišlo. Měla jsem jít s Marky učit prvňáčky, druháky a třetáky. Tak jsem si vymyslela, že se jim představím, ukážu jim českou vlajku, kterou jsem přivezla, povím jim něco o Česku a že to bude hrozně fajn. Vešla jsem do třídy a než jsem se stihla představit, tak mi tu vlajku ukradli a vůbec jsem nevěděla, kdo ji má. Bylo to zoufalé, absolutně jsem to nechápala. Říkala jsem si: "Ani mě neznáte a už mě okradete?" A potom všichni dělali hrozný nepořádek, pořád křičeli a skákali a vyvrcholilo to tím, že mi na konci do obličeje hodili plesnivou hadru a já jsem si v tu chvíli říkala: "Pane Bože, jestli jsi mě sem poslal pro tohle, tak asi jedu domů." Bylo to hrozné zoufalství. Nějakou dobu trvalo, než jsem tam začala chodit ráda. Ze začátku to byla nejneoblíbenější část dne a taky jediné místo, kam jsem chodila pozdě, protože vždycky jinam chodím včas. Říkala jsem si, že čím méně času tam strávím, tak tím líp pro mě, možná i pro ně. Postupem času, až jsme se s chlapci víc poznali, to bylo hrozně fajn. Ale na tuhle hodinu rozhodně nezapomenu.

Učení v Langatě bylo jiné, protože jsem tam mohla učit mnohem víc. Ze začátku to byla veliká výzva, ale tím, že jsem si o to řekla, tak jsem věděla, že ať mě tam čeká cokoli, sama jsem to chtěla. I první hodina v Langatě byla vtipná. Byla jsem v dobrovolnickém domě, když za mnou přišel ředitel Langaty a říká: "Neli, jakto, že nejsi ve třídě?"

A já na to: "Ve třídě? My dneska učíme? Měli jsme učit až od příštího týdne."

"No, už jsou tam dvacet minut! Dneska začíná škola!"

A já: "Aha, a kam mám teda jít? Co mám dělat? Co mám vůbec učit?"

"Vyber si třídu," řekl ředitel, "a tu budeš učit!"

Tak jsem si vybrala nějaké dveře, vešla jsem do nich. Ve třídě sedělo asi patnáct borců. Začala jsem trochu panikařit, protože jsem neměla nic přichystaného. Jediné, co je takové nekonfliktní, je matika, tak jsem ji začala učit. Když mě poslali do jiné třídy, tak jsem je učila zase něco jiného, často to byla trochu improvizace, než se to ustálilo. Po čase jsme si třídy nějak rozdělili, udělali jsme rozvrh a člověk se mohl na hodiny i trochu připravit. Ze začátku bylo těžké udržet pozornost chlapců, protože nebyli zvyklí sedět ve škole, ani tam sedět

nechtěli. Bylo to pro mě učení trpělivosti a hlídání dveří, aby neodcházeli ze třídy, zůstali tam a naučili se aspoň jednu věc za hodinu. Nejprve mi bylo jedno, jestli se naučí přímo látku z hodiny, nebo se naučí říct: “Dobrý den a jak se máš,” nebo se pomodlit. Hodiny byly volnější, aby chlapci v našem středisku cítili jako doma – přijatí. To byl základ. Postupem času už hodiny byly krásné a už se dalo vymýšlet něco zábavnějšího, hravějšího. Co teďka můžu posoudit po devíti měsících, které jsem s nimi strávila a učila je, tak udělali neuvěřitelný pokrok: třeba chlapci, kteří vůbec neuměli anglicky, teď už mluví více méně plynule.

Největší rozdíl mezi keňskými a českými studenty je asi v jazyku. My se učíme naším mateřským jazykem – češtinou, zatímco v Keni se od základní školy všechno učí anglicky. Angličtina je jejich třetí jazyk, který se učí. Mají svůj mateřský jazyk – kmenový, následně se učí svahilsky a pak až angličtinu. Nemají to vůbec lehké a je to velká výzva. Když si vzpomenu, že jsem měla učit v angličtině, bylo to pro mě hodně náročné. Za to mají můj skrytý obdiv.

Co bylo při tvém pobytu nejtěžší? Co tě šokovalo?

Já to asi zkombinuji, protože ty momenty, které pro mě byly těžké, mě asi nejvíc šokovaly. S tím se počítá, že když tam jedeš, ano, tam bude nějaká krize, nějaké momenty budou těžké, ale na to se nedá úplně připravit. Naštěstí těchto momentů nebylo hodně, těch hezčích bylo víc, mnohem víc.

Nikdy jsem nebyla úplně pyšný člověk, nebo závistivý, ani mi nikdy moc nezáleželo na tom, co si kdo o mně myslí, co o mně říkají, jestli je někdo lepší než já, nebo horší než já, vždycky jsem si říkala: “Každý je nějaký, každý je originál a tak je to super.” Jenže když jsem přijela do Keni, tak jsem v Kuwindě byla s Markétkou – českou dobrovolnicí, a v Langatě jsem byla s Moničkou – slovenskou dobrovolnicí. Chlapci měli neustálou potřebu nás srovnávat. Neustále nám říkali: “Proč nejsi jako ona, proč ona není jako ty, ona je horší, ona je lepší. Proč to neděláš jako ona, ty jsi zlá, nejsi dobrá učitelka, ona je dobrá učitelka...” Ze začátku jsem to brala v pohodě. S nadhledem. Po čase, když jsem tato slova slyšela každý den, to bylo velice těžké. Byla to slova, která uměla ublížit, vyvolat závist, nebo strach, byla

to slova, která velice živila pýchu. V těchto momentech jsem si zároveň uvědomila, že mě to učí pokoře a trpělivosti, učí mě to odpouštět a milovat bez podmínek, protože – teď si dovolím jeden svůj velice oblíbený citátek z Bible, z 1. listu Jana: *“Láska nezná strachu.”*

Vždy mi to přišlo jako samozřejmost, že když máš někoho rád, že někoho miluješ, tak nemáš strach to ukázat světu. Nebojíš se té lásky. Nemáš strach ukázat tomu člověku, že ho máš rád. Během chvilky, kdy mi chlapci říkali ta slova a věty, mi došlo, že to není tak jednoduché. Uvědomila jsem si, že nejsem schopna ukazovat chlapcům svou lásku v těžkých momentech. Že mám strach. Bála jsem se, že toho zneužijí. Tyto chvíle byly těžké a ovlivňovaly i další činnosti další věci (například: bylo pro mě pak těžké si před chlapce měla stoupnout před chlapce a něco jim vysvětlit, protože jsem věděla, že mi dneska řekli, že Monika je lepší v tom, co je právě jdu naučit). Tyto chvíle mi pomohly uvědomit si, co je odpuštění a nezištná láska – jaký je význam těchto slov. Také jsem si uvědomila, že jsem za nimi nepřijela proto, aby mě milovali, ale jsem to já, která jsem přijela milovat je. Přijela jsem vykonat službu, dobrovolnou službu., Za kterou nečekám nic na oplátku – ani vděk, ani pochvalu. V ten moment mi došlo, co je obsahem dobrovolnictví. Po čase mi došlo, že je to jedno, je jedno, co říkají. Záleží, jak se k tomu stavím já, jak na to budu reagovat. Jsem vděčná, že nás tam jako dobrovolníků je víc, Každý děláme něco líp a něco hůř, ale tím se doplňujeme. Důležité je, že věci které děláme, děláme z lásky. A když jsem si toto uvědomila a otevřela jsem svoje srdce, začala jsem chápat, proč to chlapci vlastně říkají, jaké jsou za tím motivy. Uvědomila jsem si, že to nejsem já, kdo je ten raněný člověk, kdo prožívá těžkosti, ale že jsou to oni. Kořeny jejich zranění pochází ze situací a z míst, kde byli, ať už z jejich rodin, z ulice, z nedostatku jídla, drog... Když si člověk toto uvědomil, stávaly se ty těžké, šokující momenty snesitelnějšími. Oni to říkají jen proto, že chtějí pozornost, že chtějí, abych je měla ráda, potřebují se cítit milováni a přijati, mít někde zázemí. To bylo to největší zjištění: že je jenom na mě, jakým způsobem jim to budu svou lásku ukazovat a jak tyto těžké chvíle proměním na krásné.

Přepadly tě během mise nějaké pochybnosti – o tvé víře, o tom co děláš?

Jasně že ano! Asi jsem s tím částečně i počítala, a myslím si, že je to naprosto přirozené. Kdybychom neměli pochybnosti, tak je naše víra fakt silná. Měla jsem pochybnosti ve víře, i v tom co dělám: jestli to má vůbec smysl, jestli nejsem spíš přítěží, než přínosem, a jestli bych neměla jet domů, až to bude možné. Hodně to souviselo s tím, co říkali chlapci – živilo to pýchu a závist, spoléhala jsem hrozně na své síly, místo toho, abych hledala nějaké řešení, tak jsem říkala: *“Když všichni říkají, že ona je lepší, tak je lepší. Tak co bych měla dělat,*

abych byla jako ona?" Ale pak mi došlo, že mám taky své silné stránky a že když poprosím Boha o pomoc, tak mi moc pomůže. Když ho prosím v modlitbě a odevzdám se mu, tak se moje pochybnosti promění v zázraky, v dobré skutky, které pro druhé můžu udělat.

Co ses zde naučila? Čím tě místní lidé inspirovali?

Hned, když jsem přijela domů, mě napadla taková věc, která mě fascinuje: oni jsou hrozně klidní řidiči. Nairobi je veliké 4 milionové město, a v centru města je velký provoz. Neustále proudící davy lidí, zvířat a vleček. I přes to všechno, co tam je, jsou místní velice klidní řidiči. Jde stádo krav – no tak jde, jede někdo pomalu s vozíkem – no tak jede. Když jsem jela Brnem, přišlo mi, že polovina řidičů je hrozně agresivní – pořád někam spěcháme.

Místní mě hodně inspirovali a naučili mě žít hodnoty, které zastávám, a být otevřená druhým lidem. Předtím jsem byla hodně taková, že jsem se asi chtěla všem zalíbit a hlavně jsem nechtěla člověku ublížit tím, že mám jiný názor. V Keni mi došlo, že to tak nejde. Nemůžeš se zalíbit úplně všem, občas je dobré posunout své hranice a přizpůsobit se, ale když ti něco vyloženě vadí, nebo s tím nesouhlasíš, nebo to nepatří mezi tvé hodnoty, tak vůbec není zlé, když se postavíš, za to svoje.

Místní jsou otevření a přivítají tě všude. Také se mi hrozně líbí africké pojetí času – lidé, i když spěchají, potkají tě, tak si vždycky najdou chvíli, aby se tě zeptali jak se máš, nebo co děláš, jestli je všechno v pořádku, jak se má tvá rodina... Jasně, všeho s mírou! Pak na někoho čekáš, bylo potřeba, aby přišel před půl hodinou a on tam není..... Ale líbí se mi, že vnímají, co je důležité, že vnímají vztahy mezi lidmi.

Máš nějakou vtipnou historku z Afriky?

Mám jich víc, ale snad tato bude zábavná: Byla neděle, kdy jsem většinou chodila na mše v šatech. Po mši za mnou přiběhl Benson, patnácti letý kluk, a začal křičet: "Ó stal se zázrak, stal se zázrak." A já jsem si říkala, co se děje. A on: "Nelo, ty sis konečně převlíkla kalhoty!" Já jsem na něj jen chvíli koukala, než mi to došlo. Na práce jsem totiž nosila tepláky a jak začala korona, tak nám tam zůstalo jenom 20 kluků z ulice, zkrátilo se vyučování a dělaly se hlavně

práce, takže mým stálým úbořem byly tepláky. Chlapci byli velice šťastní, že jsem si konečně vzala na sebe i něco jiného.

Bylo těžké opouštět Keňu? Jaký byl tvůj návrat domů a co tě zde čekalo?

Na svůj příjezd domů jsem se připravovala dlouho, a když mi došlo, že už v září opravdu pojedou domů, nechtělo se mi. Chtěla jsem se někam schovat a zůstat tam. Ale pak jsem si řekla: "Najdi si ty věci, ne proč tu zůstat, ale proč se vrátit domů." Našla jsem si je a už jsem se domů těšila.

Samotný odjezd, moment, kdy jsem odcházela s kufrem, byl velice těžký. Věděla jsem, že opouštím všechny ty chlapce. Plakali jsme. Všichni. Cítila jsem se, jako bych opouštěla své děti, svou rodinu. Ale zase jsem věděla, že se za svojí rodinou vracím. Když jsem se vrátila, čekala na mě otevřená náruč mojí rodiny a mých kamarádů. To bylo super. Nastoupila jsem pak zpátky na vysokou, kde mě čekala praxe na Biskupském gymnáziu.

Změnil ti pobyt v Africe náhled na život v Evropě?

Ano, řekla bych, že velice. Otevřelo mi to oči i srdce. Uvědomila jsem si, že není důležité obklopotvat se materiálními věcmi, ale je mnohem důležitější je mít dobré vztahy s tvými nejbližšími, s těmi, se kterými žijeme. Taky jsem si uvědomila, že je hrozně důležité si vážit toho, co máme, jací jsme a být radostní tam, kde jsme. Třeba když mě bolí nohy, tak se na tom snažím najít to pozitivní a být vděčná za to, že je vůbec mám, že můžu chodit.

Chtěla by ses ještě někdy do Keni vrátit nebo se jako dobrovolnice podívat jinam do světa, kde je potřeba pomáhat?

Strašně bych se chtěla vrátit, minimálně na návštěvu za našimi chlapci a kamarády. Hrozně ráda bych je viděla, jak vyrůstají, co dělají. Jako dobrovolnice do světa to už asi ne, spíš pomáhat v Česku, nebo pomáhat svou prací, kdyby to šlo. Hrozně hezký je to, co říká organizace, která mě tam poslala: "Dobrovolnictví není povolání, ale služba." Člověk by si přál, aby to trvalo dýl, než to trvá.

Co bys teď, v době korona krize, vzkázala našim čtenářům?

Chtěla bych je povzbudit. Pokud je láká dobrovolnictví, aby do toho šli! Je to služba lásky a pokory. Tím, že je tam ten přípravný kurz, tak člověk pozná, jestli je to vážně pro něj. Ale

abych nalákala i kluky, tak se tam hrozně často hraje fotbal, tak jestli máte rádi fotbal...

Na závěr bych chtěla říct jeden citát od Matky Terezy: *“Myslím si, že svět je dnes úplně převrácený a tolik utrpení je tu proto, že je tu velice málo lásky v domovech a rodinném životě. Nemáme čas pro své děti, nemáme čas pro sebe navzájem, abychom se těšili jeden z druhého.”*

Proto bych vás chtěla povzbudit, aby to tak u nás doma nebylo. Teď, když máme čas na to být spolu, abychom si času stráveného se svou rodinou a blízkými dokázali vážit, být k sobě pozorní a radostní právě tam, kde jsme. A prožívali tyto dny naplno s našimi nejbližšími a s Pánem Bohem.

Datum narození: 17. 4. 1998

Vzdělání: 2009-2017 CMGP, 2017- nyní Přírodovědecká fakulta Masarykovy univerzity

Koníčky – vaření, volejbal, být s mladými, kamarády, rodinou, ale i staršími lidmi

Oblíbený film – Zrození hrdiny

Oblíbená barva – všechny

